

ført, at jeg gjentagende vil fremhæve, at den grønlandste Mission har ganske udmærkede Mænd i sin Tjeneste, Mænd, som netop med Iver og Lyst arbejde i den Retning, der igaar blev omtalt som den rigtige, idet de nemlig søge at bringe det berhen, at Grønlænderne faae indfødte Præster. Naar den ærede Taler meente, at Hovedmotivet for, at Folk gif op til Grønland, væsentlig var Udsigten til senere at faae et fedt Embede her i Landet, maa jeg dog hertil bemærke, at en saadan Udsigt ingenlunde er sikret de Paa-gjældende. Der er sikret dem en Ventepenge af 300 Rd., saalænge indtil de kunne komme i Embede, men der er ikke sikret dem nogen fortrinnsviis Afgang til at faae et saadant. Jeg troer, at Folk, der have været i Grønland, have gjort den sørgelige Erfaring, at de have maattet vente i længere Tid, i en Aar-række, med en ganske ubetydelig aarlig Indtægt, nemlig disse Ventepenge af 300 Rd. Naar den ærede Taler dernæst antydede, at det var usseligt at overlade det grønlandste Missionsvæsen til Missionssekskabet, forekommer det mig, at han har overseet, at man dog ikke kan karakterisere Grønlænderne som Hedninger. Det danske Missionssekskabs Virksomhed er nærmest rettet paa at udbrede Christendommen; men jeg kan med fuld Sikkerhed paastaae, at Grønlænderne ere ligesaa gode Christne som den største Deel af Befolkningen saavel her som i den øvrige Verden. — Jeg skal dernæst vende mig til, hvad der er blevet anført om det Uheldige i, at Missionen selv opspiser sin Capital, og i en vis Henseende kan jeg erklære mig enig deri. Jeg vilde ogsaa finde det bedre, at Renten af Capitalen kunde anvendes f. Ex. til Forbedring og Udstyning af Kirkerne deroppe, til extraordinair Understøttelse til dygtige grønlandste Catecheter, osv.; men herved maatte naturligtviis forudsættes, at Statskassen vilde bidrage det fornødne til at sikkre Missionairerne det fornødne Underhold. Da den ærede Taler fremhævede, at Statskassens Tilskud til den grønlandste Mission var 470 Rd., vil jeg benytte Leiligheden til at gjøre Forsamlingen opmærksom paa, at dette Tal tydeligt viser den ringe Betydning, der blev lagt paa den grønlandste Missions-Virksomhed, da

den først kom igang her i Landet. Paa den Tid gaves der aarlig til den ostindiske Mission 4000 Rd., medens den grønlandste kun fik 470 Rd., og det er disse 470 Rd., der endnu gaar igjen, men det er fuldkommen klart, at der ikke længere er nogen sær Opfordring for Danmark til at befordre den ostindiske Missions-Virksomhed. Jeg anfører dette væsentlig i Continuation af, hvad jeg igaar tillod mig at sige, for at godtgjøre, at det ikke er aldeles usfordarligt, naar Ministeriet har tilladt sig at foreslaae, at Udgiften til den grønlandste Mission — jeg vil hellere sige, til de grønlandste Kirkeforhold —, som ikke kan tilveiebringes ved Tilskud af Statskassen, tages af den ostindiske Missions opsparede Capitalformue. Det er mig ikke ubekendt, at det danske Missionssekskab i de sidste Aar har villet udvide sin Virksomhed til Ostindien, og at der er blevet stillet til dens Raadighed Renten af Noget over 13,000 Rd., det saakaldte Scholtenste Legat. Forsaavidt der forøvrigt paahviler den ostindiske Missions Capitalformue nogen Forpligtelse, støtter den sig paa en i 1847 truffen Dvereenkomst med Missionssekskabet i Leipzig, ifølge hvilken man har overladt alle Bygningerne i Tranquebar til dette Sekskab, og ved Siden deraf sikret det en aarlig Rente af en Capital af lidt over 18,000 Rd. Det er Renten af denne Sum plus Renten af det Scholtenste Legat, som efter min Anskuelse ikke kan angribes; men med Hensyn til den øvrige Deel af den ostindiske Missions Fond forekommer det mig ikke at være betænkeligt at anvende den til Udgifter, som udfordres til det grønlandste Kirkevæsen, saalænge indtil denne Sag kan blive ordnet paa den Maade, som jeg antydede igaar, nemlig ved at indordne det under en anden Administration. — Den ærede Taler, til hvem jeg har henvendt mig, rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg tænkte paa at fremme en Lønningslov for Præsterne. Dette Spørgsmaal maa jeg besvare benægtende, jeg tænker ikke derpaa. Forøvrigt maa jeg sige, at det har været mig tilfredsstillende at høre den Udtalelse fra den ærede Taler, at der kunde blive saa Meget tilovers af Kirkegodset, og altsaa ogsaa af Tienden, at deraf kunde afholdes det fornødne til geistlige Formaal, der nu afholdes